

GUNDA-SZABÓ DÓRA
Meddig tágul egy női test?

egy André Kertész-distorsio verslenyomata

Párizsban már tudtam és tudtad
 Az ablakban órákig fényképeztél
 Legyenek rólad képek még – mondtad
 Mielőtt eltorzít a szülés végképp
 De a régi ablak egyenetlen üvegén
 Mint műtermi torzítótükröben
 Mégis megnyúlt a vékony fényalak
 Leginkább erre emlékszem
 Minden más homályos maradt
 Mert élesen a bizonytalant láttam:
 A test képlékeny terei, mint a jövőnk
 Életünk ki és be nem teljesedései
 Egy üresnek tűnő képtelen város fölött
 Akkor, Párizsban, világunk közepén
 Hallgattunk mindentről, ami lényeges
 Csak leképeztük a tudat merevlemezén
 Hogy meddig képes tágulni a női test.

Régen történt, azóta lett otthonunk
 Az izmok, hús és bőr visszaálltak
 Nem is látszik semmi sem rajtad
 Mondták sokféleképp, akik láttak
 Persze, utólag a terhes vagy áldott
 Az élet egy-két pillanatfelvétele
 Az elnyúlt reggeli árnyék behúzódása
 Majd lassú kapaszkodása estefele
 A természet mindig komponál vele
 De az üres méhben ott a nyoma
 Egy gyermek átmeneti rejtett otthona
 – Bár már én is csak homályosan
 Ha előkerül egy-egy terhesruha –
 De hogy múlhatna el alaktalanul
 Az átalakult test alakzata?

Hiszen itt-ott meglátod néha még
 Minden torzít, ami nem sima
 Üvegek, szemek, víztükörkép
 Az emlékek homorú térsora
 S ő is nő, nagyobb a keze, a homloka
 S már van méhe, és van ujjlenyomata
 Mert a mindenségből való térfoglalás
 Egy örökre szóló árnyéklenyomat
 Terek, utcák, házak, utak
 Belső város térképe a hasfalad
 Már tudod, az élet nem árnyjáték
 Mert mindennek megvan a helye
 Már képes vagy feltenni a kérdést
 Hogy meddig tágul egy női test
 És hol is van az élet közepe.